

освѣнь юдинъ чифликъ много далѣчь отъ града. Той плачешкомъ, каза на дѣцата си, че трѣбваше да отидатъ на чифлика, и тамо да работятъ като селяцытъ, та да могатъ да живѣятъ. Двѣтъ по-голѣмы момичета казахъ, че не рачятъ да оставатъ града и че имало, много момчета, които щели были да бѣдѣтъ толко добри да ги зематъ за съпругы, ако и да немахъ вече зестрѣ; добрытъ господичны ся лѣжехъ; момцытъ не рачехъ вече ни да ги поглѣднатъ като бѣхъ осиромашели. И като ги никой вече необычаше, попричинѣ на голѣмството имъ, си думахъ: „Тѣ не сѣ заслужили друго, освѣнь да ги оплаква челоуѣкъ, и много ся радваме, че имъ ся смали голѣмството; нека идатъ сега да бѣдѣтъ господарицы тамъ, дѣто ще пасѣтъ овцытъ.“ Но въ сѣщото врѣме секой думаше: „Колкото за Хубавкѣ твърдѣ сме нажалени за нейнѣтъ злочестинѣ; тя ю много добра дѣвойка! тя посрѣщаше сиромасытъ съ толковаси добринѣ; тя бѣше толко сладка, толко честна.“ Имаше мнозина благородни момцы, които ѣхъ искахъ за супругѣ, ако и да немаше вече нито парицѣ; но тя имъ казваше че не може да ся рѣши да остави и да готви обѣда за фамилиѣтъ си. Испървомъ ѣ бѣше много мѣчно, защото ся не бѣше навыкнала да работи като слушкинѣ; но въ два мѣсеца отъ горѣ тя стана по-ягка и като ся трудеше да работи, тя стана като кремикъ здрава. Когато довършеше работѣтъ си, тя четеше, свиреше на клавиръ, или пѣше прѣдешкомъ. Двѣтъ нейны сестры, напротивъ ся смъртно притѣснявахъ. Тѣ ся събуждахъ заранъ късно, разхождахъ ся сека заранъ и жалехъ за хубавытъ си дрѣхы и дружкы. „Видите ли малкѣтъ ни сестрѣ, си думахъ, тя има толко нискъ и глупавъ душѣ, щото ю благодарна отъ злочес-